

David Hidden

autor thrillerů
Děs a Děti boží

STŘELEC

Zkušený elitní agent opět v akci

xyz

Střelec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

David Hidden
Střelec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

David Hidden

autor thrillerů
Děs a Děti boží

STŘELEC

Zkušený elitní agent opět v akci

xyz

DAVID HIDDEN

STŘELEČ

PŘEKLAD JIŘÍ ŽÁK

xyz

*Říkáte, že my Arabové jsme teroristé a že s vámi chceme bojovat.
My chceme žít, modlit se, chodit do našich škol, našich domovů,
po naší zemi. To je terorismus? Žít je terorismus?
Bojovat za naše právo na život je terorismus?*

Hamin Zuabí, arabská politička izraelského parlamentu

KRÁTKÉ AUTOROVO SLOVO NA ÚVOD

Milí čtenáři, dovoluji mi jen pár slov na úvod třetí knihy, popisující dobrodružství bývalého agenta francouzské tajné služby, kterému nikdo neřekne jinak než Pé, jako Personne, Nikdo. V předchozích dvou knihách, v *Děsu* a *Dětech božích*, už musel svůj soukromý i profesní život konfrontovat s něčím, čemu jsme si navykli říkat Zlo, nebo opak Dobra, s něčím, co v naší postmoderní společnosti, jak jí rádi a často říkáme, hraje bohužel významnou roli. Hrdina našich románů stojí nekompromisně na straně Dobra, ačkoliv mu Zlo vkládá do cesty řadu překážek.

Ale tak už to v životě chodí a vnitřní souboj mezi Dobrem a Zlem prožíváme víceméně všichni, ačkoli jen někteří z nás čelí Zlu v první linii.

Tak, jak to dělá Pé. Nemusíme ho mít rádi, ale musíme mu přiznat tvrdohlavost a odvalu, s níž se staví na obranu těch slabších nebo zneužívaných.

DAVID HIDDEN

Zlo má mnoho podob a Pé stojí proti těm nejhorším.

Čtenářům, kteří četli *Děs* a *Děti boží* nemusím připomínat, co se v nich odehrálo a jaké souboje v nich musel Pé podstoupit. Však pro ty, kterým se dostávají příběhy francouzského tajného agenta do rukou poprvé, přece jen musím poznamenat pár slov, protože v knize *Střelec*, již se právě chystáte číst, se Pé občas v myšlenkách vrací do minulosti, k událostem a postavám, které v této knize zaznamenány nejsou. Děj *Střelce* se točí kolem nevydařené akce francouzské tajné služby, k níž došlo před několika lety v Teheránu. Akce je v této knize popsána docela podrobně, jen jména protagonistů někdy chybí. Zúčastnili se jí čtyři agenti. Jonas zahynul na místě a Pierre i Mag zahynuli později, když Péčkovi pomáhali odhalit vraha natáčejícího pornografické filmy v knize *Děs*. Zejména ztráta blízkého přítele Maga našeho hrdinu poznamenala natolik, že s ním vede jakousi duševní konverzaci a často se mu objevuje ve snech.

Ve *Střelci* se setkáte i se jménem Péčkovy dcery Tary, kterou pornografický vrah zmrzačil, podobně jako i další dívky. V současnosti se léčí na jedné pařížské klinice.

Další postava, která se ve *Střelci* též nalézá, je marseillský gangster Giorgio Fontana, s nímž se Pé seznámil už v knize *Děs*, kde sehrál jednu z velkých rolí. Ve *Střelci* bude jeho role ovšem ještě větší a jejich přátelství, které vzniklo už při pátrání po pornografickém vrahovi, se zde jen utuží.

Další postava známá z předešlých románů je otec Avram, jenž sehrál rozhodující a tragickou roli v knize *Děti boží*. Nechci prozrazovat jeho roli a popisovat detailně, o co šlo – dávám laskavému čtenáři na výběr, jestli si bude chtít přečíst i *Děti boží*. Péčkovi

STŘELEC

se však neustále do paměti vrací scéna umírajícího otce Avrama, jehož hlavu držel na klíně. Ve *Střelci* se odehraje podobná scéna, takže tohle prozrazuji jen proto, aby si čtenář dokázal představit, co se v hlavě agenta Pé odehrává.

Dalším protagonistou předchozích knih je agentův nadřízený Lišák. O něm se však dozvíte vše potřebné i ve *Střelci*.

Začátek *Střelce* se odehrává těsně poté, co Pé pomohl vyřešit případ Děti božích a vrací se zpátky do Evropy v programu na ochranu svědků. To, co se odehraje dál, je obsahem této knihy. Je to naprosto samostatný příběh, jenž si snad zasloužil těchto pár slov na úvod.

Právě sedím s agentem Pé na terase jednoho hotelu v Grass Valley a poslouchám, jak mi vypráví svůj příběh. Doufám, že vás zaujme stejně, jako zaujal mě.

Vítr žene po ulici chomáče ostřice a nebe je nad námi tmavě fialové.

Váš David Hidden

MÍSTO PROLOGU

CO JSEM NEVĚDĚL

Yusúf nastavil objektiv, upevnil stativ a pak se posadil na nízkou stoličku. Natáhl krk a podíval se do objektivu. Pak udělal fixem na bílou stěnu za sebou puntík v místech, kde se o ni opíral zátylkem, a šel se přesvědčit, jestli je záběr v pořádku a jestli ho kamera zachycuje ve velkém detailu.

Potil se a ruce se mu třásly. Otřel si je o kalhoty.

Na stolek vedle sebe naaranžoval školní tašku, korán a útočnou pušku M4 značky Colt. Pohládl ji špičkami prstů. Na omak studila a byla nepřátelská.

Yusúf věděl, že k němu se nepřátelsky nechová.

V domě bylo ticho, jen někde kapala voda. Asi v dřezu v kuchyni.

Svítilo a město za okny mělo špinavě šedivou barvu. Nechtěl se na něj dívat. Nechtěl se podívat ven z okna. Vzápětí by se poblil. Bílým vyžehleným kapesníkem si otřel ústa a potom upravil mikrofon. Včera ho vyzkoušel asi desetkrát, ale potřeboval mít naprostou jistotu, že bude fungovat. Na kovovém podstavci se odrážely měděné odlesky vycházejícího dne.

DAVID HIDDEN

Posadil se a ruce sevřel mezi kolena aby zvládl jejich třas. Nebylo to nic platné, třásl se po celém těle. Předklonil se a hlasitě říhl. Když vstal, vypil sklenici sody, a teď se mu žaludek zvedal až do krku, místo aby se uklidnil. Na patře ucítil hořkou pachut' žluče.

Seděl v předklonu asi pět minut, než třas trochu povolil. V bytě vládlo absolutní ticho, maminka byla na noční a vrátí se až po sedmé. To už bude muset být pryč. Bude muset seběhnout po bulváru Canebière a zahrnout do rue Saint-Ferréol. Tu cestu znal z paměti, chodil po ní tři roky. Dnes však měl pocit, že vůbec neví, kde se nachází.

Klid, soustřeď se.

Tu trasu dokonale znáš. Jen se ničím nenech vyvést z míry. Amir už určitě otevřel obchod se zeleninou na rohu rue de Rome. Musíš ho pozdravit, zdravíš ho každý den. Kdybys to neudělal, připadalo by mu to divné. Až budeš přicházet ke škole, drž se vpravo, chodí tam míň lidí. Vejdi do vestibulu a v klidu dojdi až do prvního patra, směrem k velké posluchárně. V 9 hodin začíná přednáška doktora Roussela o filozofii moderní doby. Chodí na ni spousta lidí. Nezakopni. Jdi zpříma. Nikdo si tě ani nevšimne. Budeš jen jeden z mnoha. Drž se, chlapče. Jsi zrození nové doby.

To mu šeptá hlas do ucha.

Tak jo.

Klid.

Natáhl ruku k tlačítku *on* a chystal se ho zmáčknout, když mu z úst vyhrkly žluté hleny. Pozvracel si martensky.

Kurva.

Utíkal do koupelny, ale pohled na pozvracené tenisky mu znovu zvedl žaludek. Zbytek vyvracel do umyvadla. Byla to jen hnusná

STŘELEC

žlutá pěna, skoro čtyřicet hodin nic nesnědl, ale žaludek mu tančil nějaký šílený rock. Green Day. *Too Dumb to Die*.

Schoulil se pod umyvadlo a oběma rukama se chytil za břicho.

Dobře, dobře, ještě pět minut.

Seděl tam otupěle a vyhýbal se všem myšlenkám.

Za čelem zela prázdnota.

Dumb. Dumb.

Zvedl se, opřel se o stěnu nad umyvadlem a opláchl si obličej studenou vodou. Dával si pozor, aby se při tom nepodíval do zrcadla. Vrátil se do pokoje, dlaní přešel pušku. Připadala mu ještě chladnější než před chvílí. Zvedl hlavu a chvíli zíral do objektivu videokamery. Pak se posadil a stiskl tlačítko nahrávání. Oko kamery bylo studené jako ta puška.

Maminko, řekl a připadalo mu, že mu od úst jde pára, ačkoliv byl začátek září a město bylo horkem rozžhavené do běla. *Maminko*.

Slova mu vycházela z úst jako drcené sklo.

Maminko, pokud se budeš dívat na tuhle nahrávku, už tady pravděpodobně nebudu. Je mi to moc líto, ale myslím, že až se dozvíš, pochopíš, proč jsem to udělal. Mám tě moc rád, jsi můj nejmilovanější člověk na světě a vím, že já pro tebe znamenám totéž. Cítím na tvářích tvoje drsné dlaně. Vidím tvůj úsměv. Tvůj úsměv bude to poslední, s čím budu odcházet.

Na chvilku se zarazil, vypnul nahrávání a šel si do koupelny natočit skleničku studené vody. Na čele mu perlil pot. Utřel si ho čistým ručníkem. Do zrcadla se pořád ještě nepodíval. Zpátky ke kameře šel jako slepec, který zná z paměti cestu domů.

Domů.

DAVID HIDDEN

Rozhlédl se. Jeho pokoj zalévalo světlo nového dne. Psací stůl s puštěným počítačem, rozestlaná postel, polootevřené dveře do skříně, vlevo na stěně plakát kapely Eagles of Death Metal. Josh Homme s kytarou.

Hleděl na něj prázdnýma očima, pak natáhl ruku a strhl ho ze stěny. Plakát zamával křídly a pak se snesl k zemi jako poraněná holubice.

Vrátil se ke kameře a znovu zmáčkl tlačítko nahrávání.

Maminko.

Musel si odkašlat, aby vůbec dokázal promluvit.

Maminko, vím, že budeš plakat. Vím, že tě to bude bolet, ale až první bolest přejde a až budeš schopná rozumně uvažovat, pochopíš, že jsem to musel udělat. Cítil jsem se tak nesvobodný, jako bych seděl v kriminále. Mříže mého vzhledu, vlasů, očí, rtů, názorů a náboženství mě oddělovaly od tohoto světa. Teď mohu ty mříže rozlomit. Vyjít ven, jako svobodný mladý muž.

Nezlob se, maminko. Vím, co dělám, a nic mě od mého rozhodnutí nemůže odvrátit.

Vím, že budeš plakat, ale zároveň vím, že budeš vědět.

Poslední slova skoro nedokončil. Do očí se mu draly slzy a málem se rozškytal pláčem. Vypnul nahrávání. Vyjmul kasetu a položil ji v kuchyni na stůl. Otřel si oči a chvíli čekal, než se úplně uklidní.

Zvenčí slyšel startovat první auta.

Vzal batoh, složil do něj pár učebnic a uložil do něj pušku omotanou špinavým hadrem.

Naposled se rozhlédl.

Bylo půl osmé ráno, 13. září 2015.

STŘELEC

Přesně v tu chvíli vešla do obchodního domu nedaleko nádraží Saint-Charles šestadvacetiletá Tahira Aboukirová, aby pro svého syna Yusúfa koupila něco hezkého k dnešním patnáctým narozeninám.

Nad Marseillí se klenulo bledé zářijové nebe.

KNIHA PRVNÍ

PÍNA

1.

Moře je olovené jako vystřelené kulky všech světových válek.

A vzápětí stříbřitě šedivé, jako kdyby se v něm převalovala břicha leklých tresek.

Temným hukotem připomíná roztopený parní stroj obrovské transoceánské lodi. Nejspíš Titaniku.

Hledím do něj a zrak se mi v něm topí, jako kdyby se zachytil do sítě baskických rybářů. Mám co dělat, abych se udržel na břehu na kamení. Vlny šplouchají kolem mě. Úzká kamenitá pláž připomíná srp, zaťatý do nehostinné půdy. Kolem jsou skály, šedivější než moře. Zelené chaluhy na nich vlají jako signální prapory pirátských lodí.

Samota na mně leží jako bezzubá rozkydlá děvka. Mrdáme spolu, věční ubožáci, ztracení na konci světa. Když má orgasmus, křičí a zacpává mi ústa smrdutýma rukama. Páchnoucíma rybinou, jako ta obrovská treska, co se teď necudně převaluje před mýma očima.

„Pé,“ chrochtá a ukazuje mi zkažené zuby mého života. „Přidej, Pé, nepřestávej.“

Nepřestávám. Přirážím ke vzpomínkám. V bedrech cítím bolest. K ránu vždycky pláču.

DAVID HIDDEN

Ramon mi každý den připraví kafe.

„Zase jsi nespal, *hombre*?“

Zase. Zase.

Dvaadvacátý den nepiju.

Mám halucinace.

Nejčastěji za mnou chodívá Mag.

„Kdo jsi, chlape?“ hučí mi do uší a z rozříznuté hrudi mu visí utržené srdce. „Kdo jsi?“

„Jsem Pé. Personne. Nikdo.“

„Kdepak, ty nejsi Pé,“ čvachtá to Magovi v krku. „Máš jméno. Kdo má jméno, nese odpovědnost.“

„Ano,“ odpovídám. „Máš pravdu. Nesu odpovědnost.“

Mag se zubí.

„Neneseš nic. Utíkáš.“

„Ne, ne,“ šeptám.

„Jsi *froussard*, srab.“

„Ne, nejsem.“

„Už v tom Teheránu jsi byl.“

„Ne, Magu, prosím.“

Mag se šklebí čím dál víc.

„Ne, jen tě trochu trápím. Ty nejsi srab, Péčko. Jsi *connard*. Čurák.“

„Magu!“

„Zabil jsi mě!“

„Ne!“ křičím. „To není pravda!“

Mag se chechtá až do rána. Objímá mě, abych se nepropadl.

Ramonovo kafe dole v hospodě má odpornou chuť, jako kdybych žvýkal kus spálené gumy.

2.

Když popojdu po kamenité pláži o kus dál, narazím na hřbitov lodí. Jsou jich tam desítky. Velký elegantní dvoustěžník se rzí prožranou palubou a dírami připomínajícími mokřavé rány. Bachratý pobřežní člun s modrým oprýskaným kýlem, obnažující své útroby naprosto nestydatě. Malá šalupa obrácená břichem nahoru, s utrženým kormidlem a obrovskou dírou na levoboku. Desetimetrová nákladní loď zasazená do písku, jako kdyby tady kotvila odjakživa. Nákladové prostory má otevřené a prázdné. Když se zvedne vítr, řinčí v nich řetězy. Pokroucený katamarán, který se sem dostal bůhví odkud. Dlouhá zelená loď, zbavená veškeré výbavy. Možná starý dělový člun, jaký používají španělstí celníci. Vykuchaný remorkér, jehož motor vypadá jako vytrhané žraločí zuby.

Lodě. Lodě. Lodě.

Je jich tu nejmíň třicet.

Nemám ponětí, jak se sem dostaly. Nikdy jsem tu nikoho neviděl.

Protahuji se mezi obnaženými kýly a schovávám se v podpalubí. Při přílivu lodě skřípají, jako by se chystaly znovu vyplout na širé moře. Závidím jim jejich touhu. Choulím se u stěny

DAVID HIDDEN

v kajutě dvojstěžníku a nohy mám přitažené k hrudi. Snažím se neposlouchat zvuky zvenčí, ale hučení moře nelze nevnímat. Staré trámy praskají, jako kdyby se měly vzápětí zhroutit dovnitř a pohřbít mě. Nebojím se jich. Bojím se toho, co je venku.

Z USA jsem se dostal dřív, než začalo oficiální vyšetřování událostí, k nimž došlo na El Rancho. Dřív, než se do věci zamíchaly místní orgány. Agent FBI Dambrosio mi na letišti Johna Wayne v Los Angeles předal letenky. Marseille via Amsterdam. Mohly být taky kamkoliv jinam. Jedno to bylo mně i americké tajné službě. Potřebovali se mě co nejrychleji zbavit. A já se potřeboval zbavit jich.

Osmačtyřicet hodin jsem neměl v ústech kapku alkoholu. Vnitřnosti mi svíraly křeče a ústa jsem měl okoralá jako Mohavská poušť.

Do Los Angeles mě v neoznačeném voze vezl zástupce šerifa z Williamsu Earl Onofrio. Oči měl propadlé a mladistvou tvář ještě poznamenanou hrůzou, kterou jsme spolu v posledních hodinách prožili. Několikrát chtěl promluvit, ale vždycky si jen olízl suché rty. Ruce na volantu se mu třásly. Ve světle reflektorů se míhaly domy a zahrady Pasadeny. V kopcích nad L. A. se míhala světla.

Civilizace.

Oba jsme byli vysušení jako indiánské teepee.

Jako teepee indiána Johna Millse z kmene Navaho.

Yah'a'teh.

Sbohem, Ameriko.

Když jsme sjížděli z dálničního převaděče k odbavovací hale, Earl konečně promluvil:

STŘELEC

„Asi mi neřeknete, kam letíte.“

„Asi ne,“ odpověděl jsem.

„Do Evropy?“

„Do pekla,“ řekl jsem a rozepnul si bezpečnostní pás.

„Peklo bylo tam,“ řekl Earl.

Zasmál jsem se.

„Taková pekla najdeš všude na světě,“ odpověděl jsem.

Zadíval se mi do očí.

„Já už nic takového vidět nechci,“ řekl s takovou dojemností, až se mi sevřelo hrdlo. „Sbohem, Nobody.“

„Sbohem, Earle. A díky.“

Stojí tam a dívá se na mě, dokud nezmizím v letištní budově.

Osamělý kovboj, kluk, který se zachoval jako chlap.

V Amsterdamu se ke mně na letišti přitočí neznámý muž. Má klobouk, knírek a vypadá jako postava z černobílých filmů. Agent FBI, francouzských tajných služeb, nebo podomní prodavač ledniček. Může být kdokoliv, ale nejspíš ten prodavač. Nebo inspektor Poirot.

Strčí mi do ruky klíče od auta.

„V Marseille máte na parkovišti D auto. Na štítku je zapsaná poznávací značka. A tady je nový pas.“

Okamžitě se otočí k odchodu. Je nenápadný jako liška ve slepičím kurníku.

Jestli mě někdo sleduje, už mě má, řekl jsem si v duchu. Rozhlédl jsem se, ale nikoho nápadného jsem neviděl.

Nikdo nápadný by mě ovšem nesledoval.

DAVID HIDDEN

Auto v Marseille je bílý Citroën Aircross s perfektním vybavením. Čeká mě až vzadu, tam, kam nedosahují světla parkoviště. Je půl čtvrté ráno, když vsunu klíček do zapalování.

Teprve po svítání zastavím u prvního odpočívadla a podívám se na pas. Francouzský občan Diego Rivero. Moje fotografie, moje nacionále, moje identita. Pas vydaný ve Francouzské Guyaně v roce 2013. Tak jo, Diego. Jdeme na to. V příruční schránce najdu balíček bankovek. Eura a dolary. Nacpu si je do bundy a vyrazím dál.

Na dálnici zamírím směrem na Bayonne, zapnu tempomat na povolenou rychlost a skoro usnu.

Pyreneje vypadají jako hradba středověké pevnosti.

Za Saint-Jean-de-Luz přejeďu španělské hranice a auto nechám před obchodním domem Lucra v San Sebastian. Odsud rozhrkaným autobusem pokračuju podél pobřeží do Ondarroy a odtamtud ještě mnohem rozhrkanějším autobusem do Lekeitto, odkud podél pobřeží zamírím ještě dalších sedm kilometrů do vesničky Exantchoa. Moře pod skalami vypadá nevlídně. Jako vyblitá snídaně.

Život vypadá nevlídně.

Budoucnost nevypadá o nic líp. Připomíná mi rozšlápnuté hovno.

Klíč, který mi dal na letišti v Los Angeles agent Dambrosio, zapadne přesně do zámku modře natřených dveří čtvrtého domu vlevo, směrem od cedule označující hranici vesnice. Než vejdu, rozhlédnu se. Ulice je prázdná a zaprášená. Nikde ani noha. Ani dřevěná noha kapitána Flinta.

STŘELEČ

Dvě místnosti, postel, kuchyň s pár kousky nádobí. Všechno, co momentálně potřebuji k životu. Baskická vesnice. Necelých dvě stě obyvatel. Jedna hospoda, žádná pošta nebo telefonní ústředna. Jeden obchod s potravinami, dva s rybářskými potřebami. Telefonní budka na náměstí, hned vedle umolousaného Ramonova baru. Opravna aut. Okna zavřená okenicemi. Anonymita.

Posadím se na okraj nepovlečené postele.

Odněkud se ozve zpěv. Baskické nářečí. Slovům nerozumím.

Ale melodie je tak smutná, že se málem rozbřečím.

Já, francouzský občan Diego Rivero. *Personne*. Nikdo.

A teď se choulím v podpalubí nefungující lodi a nohy tisknu k hrudi. Moře mnou kymácí, jako kdybych plul neznámo kam. Slyším křičet racky.

Nepiju třiadvacátý den.

Oči mi už dávno vyplavila mořská sůl a srdce vyschlo. Nikomu nic nedlužím. Jen sám sobě.

A Taře.

3.

„Co tady vlastně hledáš, *hombre*? Turista nejsi.“

„Třeba jo,“ odpovím.

Ramon je podsaditý, asi šedesátiletý Bask, kterému život vyryl do obličeje hluboké vrásky. Má obrovitý nos s velkými póry, prořídle vlasy a na dolním rtu bílou jizvu. Mluví obstojně španělsky, určitě líp než já, ale občas se mu do úst vkradou baskická slova. Chrčí, jako kdyby měl proříznuté hrdlo. Velkým hákem na lov migrujících tuňáků.

„Třeba jo,“ zopakuju tiše.

Přes rameno má přehozenou špinavou utěrku a široké plátěné kalhoty mu plácají o stehna. Když v baru nikdo není, potichu si prozpěvuje táhlé písně, jejichž slovům nerozumím. Barový pult má nablýskaný jako zrcadlo. Lahve na policičkách mají šílené oči a propichují mě pohledem.

Srkám hořký zelený čaj.

Ramon leští sklenice.

„Kdepak. Ty turista nejsi. Ani rybář. Možná jsi gangster. Nebo patříš k členům ETA.“

„ETA ještě existuje?“ zeptám se.

Baskická polovojenská organizace, která v jednu chvíli terorizovala území pod Pyrenejemi – jak na španělské, tak i na

STŘELEC

francouzské straně – a snažila se o odtržení Baskicka od Španělska, oznámila někdy na počátku desátých let jednadvacátého století ukončení své činnosti.

„Třeba existuje, třeba neexistuje,“ odpoví Ramon.

„A já vypadám jako Bask?“

„Ty nevypadáš jako Bask, vole,“ odpoví Ramon. „Vypadáš jako francouzské kokot.“

„Jezdí sem hodně francouzských kokotů?“

Ramon se zasměje.

„Jo,“ odpoví. „Tady je kokotů jak nasráno.“

„Tak vidíš. Třeba jsem francouzský gangster na útěku,“ řeknu a zase usrknu čaje. Na jazyku chutná jako vyprané ponožky.

Ramon na mě pohlédne zdrcujícím pohledem.

„No, ty určitě,“ řekne opovržlivě.

„Kde se vzal ten hřbitov lodí dole na pláži?“ zeptám se.

Ramon pokrčí rameny.

„Bůhví,“ odpoví. „Už tam lodě byly, když jsem se narodil. Námořníci a rybáři je tam tahali až z Bermea a Bakia. V poslední době tam žádný nověj vrak nepřibyl. Ale je to ponurý místo, co?“

Přikývnu.

To lodní vrakoviště je jedno z nejpochemnějších míst na světě, jaká jsem kdy viděl. Ale aspoň tam nejsou mrtvoly malých kluků. K El Rancho je to odsud daleko jako z nebe do pekla.

„Potřeboval bych zajet někam do banky,“ řeknu.

Další usrknutí.